

11—12000 Rd.; thi alt dette tjener kun til at bevise, at ingen retfærdig Grændse kan drages. Jeg har netop fra en fraværende Rigsdagsmand fornyllig modtaget en Skrivelse, hvori han udtaler sig om den uheldige Sønderlemmelse af Amterne og ønskede, om jeg kunde stille Forslag til 3die Behandling, hvorved en saadan Sønderlemmelse forhindrede, men det har, som sagt, ikke været mig muligt, paa Grund af det uforklarlige Hastværk, hvormed Sagen er bleven behandlet. Nu har den ærede Indenrigsminister sagt ved denne Sags 2den Behandling, at man tog sig Sagen meget let, naar man her saaledes har sagt, at Sagen skulde være en Stats sag.

Jeg troer iøvrigt ikke, at det vilde være vanskeligt at bevise, at den ærede Minister i flere Punkter har taget sig Sagen endnu lettere, og navnlig, naar den ærede Minister har henviist til Landeveiene, og sagt, at det Princip, som følges ved disse, er ganske analogt med det, som ligger til Grund for Udgiftens Fordeling i denne Lov. Jeg for mit Vedkommende formaaer for det Første ikke at fatte, hvorledes man kan sammenligne en Landevei, som Landboerne daglig kunne passere og daglig have Nytte af, med en Canal, som Landboerne aldrig passere, og for det Andet skal jeg tillade mig at gøre opmærksom paa, at den ærede Minister heller ikke consequent har fulgt det Princip, som er fulgt ved Landeveiene, thi det staaer udtrykkeligt i § 16 i Forordningen af 1793, at den Deel, som angaaer Expropriationen af Jord til Hovedlandeveie, skal særskilt udredes af Statskassen. Naar nu den ærede Minister har paaberaabt sig Landboernes store Gyne til at bære de tre Fjerdedele af denne Byrde, da vilde han vel deri ikke have aldeles Uret, forsaavidt som han vil lade Afgiften opkræve som Indkomsskat; men efter den Maade, hvorpaa Skatten efter Forslaget skal opkræves, saa har han Uret, thi den ærede Minister maa vel erindre, at Landboernes Gyne ikke stiger i samme Forhold, som Kornpriserne blive høie; thi Landboernes Udgifter og Nødvendighedsartikler, Driftsomkostninger o. s. v. ere jo som bekendt stegne i en overordentlig Grad, og iøvrigt forekommer det mig ogsaa, at det er temmelig urigtigt,

saaledes at kaste en Stat af den Bestaaffenhed hen paa de mindre Borgere i Kjøbstæderne og Landet, da det ikke kan nægtes, at der er mange af dem, som i denne Tid haardt føle Dyrtidens Tryk. Naar den ærede Minister iøvrigt har sagt, at han maatte beklage, hvis en Minoritet skulde standse denne Sag, da skulde det være mig kjært, om Ministeren vilde udtale, hvad det er for en Minoritet, han der sigter til, og hvad det er for en Majoritet, som han støtter sig til. Naar man nemlig seer hen til, at to Amtsraader have protesteret derimod, og man seer hen til, at Landbobefolkningen slet ikke er affordret nogen Erklæring om Sagen, saa er det mig ikke ganske klart, hvorfra en saadan Majoritet kan komme. Den ærede Minister har meent, at et saadant Spørgsmaal var Noget, som Lovgivningsmagten skulde afgjøre, og at man ikke saaledes skulde tage Hensyn til en Enkelts Mening. Ja, det finder jeg ganske i sin Orden, naar det er kun den Enkeltes Mening, men jeg maa tillade mig at gøre opmærksom paa, at, naar den ærede Minister saaledes i Motiverne stiller sit Veto frem, saa forekommer det mig, som han derved indtil en vis Grad foregriber Lovgivningsmagten; thi denne bestaaer jo dog under nærværende Forhold ogsaa tildeels af Folkets Repræsentanter. Dersom der var Tale om Spørgsmaal af en anden Art, som angik den høiere Politikk, da kunde jeg meget godt forstaae, at den ærede Minister vilde stille Vetoet frem, men det forekommer mig besynderligt at gøre det ved et Forhold som dette, hvor man dog maa antage, at Folkerepresentationens Mening maa have nogen Vægt. Naar man nu seer hen til selve Sagen, hvad er det saa, man tilsigter ved denne Lov? Er her da Spørgsmaal om at stæffe en Indsælling i Limfjorden, hvorved man først gjør det muligt for de omliggende Kredse at faae Omsætning af deres Varer, — thi det have de, saavidt mig bekendt, altid havt, — men det, hvorom her er Spørgsmaal, og det, som man gjør med denne Canal, det er at stæffe de større Skibe en fri og uhindret Gjennemgang ved Løgstør, og hvorved ethvert Skib, efter hvad der fremgaaer af de Dplysninger, der ere meddeelte i Thinget, paa 24 Commercelæster kan spare en 70 til 80 Rd.